

MOORD EN BRAND

Boris O. Dittrich

Voor Jehoshua

MOORD EN BRAND

Nieuw Amsterdam *Uitgevers*

‘Morality, like art, means drawing a line someplace.’

Oscar Wilde

© 2011 Boris O. Dittrich

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Studio Pollmann

Ontwerp binnenwerk Yulia Knol

Omslagfoto Jacqueline Duimel

Auteursfoto Ed van Rijswijk

ISBN 978 90 468 0946 4

NUR 305

www.nieuwamsterdam.nl/dittrich

Inhoud

Amerikaanse inmenging	9
Een geheime affaire	18
Bingo	28
Boze Vaders	37
Journalistieke blunders	51
Huwelijkse perikelen	61
In de krochten van het parlement	74
Rouwdienst	84
Broze vriendschap	94
Huisbezoek	104
Een gesprek op het Plein	122
Stand van zaken	131
Een zwarte vreemdeling	148
Moord en brand	159
Een man in het portiek	173
Arrestatie	192
De minister onder vuur	204
Morbide fantasieën	217
De afdaling	242

Een venijnig duel	265
Spionage	277
Een onverwachte wending	285
De kandidaat	294
Een ervaren politica	309
Trut!	317
Vrouwenhater	340
Een schaduw in het donker	351
Ontluikende liefde	360
The day after	379
Paniek in de Ridderzaal	394
Een bosje bloemen	410

Amerikaanse inmenging

De ambtswoning van de Amerikaanse ambassadeur in Den Haag ligt in een laan met statige villa's en hoge bomen. Aan het begin van de Tobias Asserlaan staat een dranghek. Gemotoriseerd verkeer is niet toegestaan. Al van ver ziet Redouan Fouali de cabine van waaruit de bewakers de ambtswoning in de gaten houden. Fouali heeft zich vandaag in een grijs pak gestoken. De laatste tijd is hij wat afgefallen, waardoor de boord van zijn overhemd te ruim zit. Hij is begin dertig en onmiskenbaar van Marokkaanse afkomst. Wat mensen het eerst opvalt wanneer ze met hem praten, zijn zijn grote, lichtbruine ogen. Rond de pupil zitten groene vlekjes, die in het juiste licht als diamantjes kunnen schitteren. Fouali houdt zijn legitimatiebewijs omhoog naar de bewaker, die vanuit een raampje zijn arm naar buiten heeft gestoken.

'Ik ben Redouan Fouali. Ik heb een afspraak met ambassadeur Weislogel.' De Amerikaanse bewaker, een grote zwarte man, kijkt Fouali onderzoekend aan. Met zijn vinger gaat hij langs de namen op de lijst van bezoekers van die dag. Fouali staat erbij, met achter zijn naam 'ministerie van Veiligheid'.

Beleefd opent de bewaker het hek. Het grint van de oprijlaan knarst onder Fouali's glimmend zwarte schoenen. Hij voelt de ogen van de bewaker in zijn rug terwijl hij de treden van het bordes neemt en door de dienstbode wordt binnengelaten.

Scott Weislogel had twee miljoen dollar in de verkiezingskas van de republikeinse presidentskandidaat gestort. Het bleek een gouden investering, want toen zijn kandidaat de verkiezingen won, werd hij nog voor de inauguratie gepolst of hij ambassadeur wilde worden. Iemand met zijn kwaliteiten – hij had een computer-

bedrijfe tot grote bloei gebracht en vlak voor de financiële crisis met veel winst verkocht – werd geschikt geacht om de Verenigde Staten in een klein, maar niet onbeduidend land te vertegenwoordigen. Het was een blijk van dank van de nieuwe president om hem een ambassadeurspost aan te bieden.

Kort na de inauguratie kreeg Weislogel een telefoontje uit Washington D.C. Of hij naar Tanzania wilde of naar Nederland. In een atlas die hij uit de boekenkast van zijn dochters kamer had gepakt, zocht hij beide landen op. Op internet verzamelde hij wat kerngegevens. Hij was toe aan een nieuwe stap in zijn carrière.

Nederland is klein, er gebeuren zelden belangrijke dingen, iedereen spreekt Engels en vanuit Den Haag zijn Parijs, Londen en Berlijn makkelijk te bereizen. Zijn keus was snel gemaakt. ‘Holland will do.’

En zo had hij al een paar maanden later zijn intrek in het statige Haagse pand kunnen nemen. Voor een periode van vier jaar zat hij gebeiteld. Daarna zou hij wel zien of zijn president herkozen zou worden of dat hij het veld zou moeten ruimen.

Met uitgestrekte armen en zijn hartelijkste glimlach loopt de ambassadeur op de jongse Fouali toe.

‘How are you today?’ vraagt hij opgewekt. Zonder een antwoord af te wachten gaat hij hem voor naar de zitkamer. Boven de rode bank hangt een groot doek van Willem de Kooning. Het schilderij domineert de kamer. Weislogel volgt Fouali’s blik.

‘Ik hou van Hollandse meesters,’ zegt de Marokkaanse Nederlander. Hij neemt plaats onder het schilderij en pakt een schrift uit zijn aktentas.

‘We zijn een omgevingsonderzoek gestart naar de contacten van Pieter Korff. Ergens moeten aanwijzingen te vinden zijn die de politie over het hoofd heeft gezien. Zoals u misschien weet, is het politieonderzoek op niets uitgelopen. Het Openbaar Ministerie zit met de handen in het haar. Er is nog steeds geen verdachte. Men heeft geen idee in welke richting men moet zoeken. Omdat de kwestie ook van nationaal belang is, is tot dit aparte onderzoek besloten. We willen in kaart brengen met wie Korff zoal heeft

gesproken en waarover. U bent bij hem op bezoek geweest in de Tweede Kamer. In eerdere rapporten kwam ik uw naam tegen, maar niemand van de Dienst heeft contact met u opgenomen. Dat is de reden van mijn bezoek.’

De ambassadeur knikt begrijpend. Van tevoren had Gary Long, zijn medewerker Juridische Zaken, uitgezocht of de Amerikanen verplicht zijn aan een onderzoek van het Nederlandse ministerie van Veiligheid mee te werken. Dat bleek niet het geval. Gary adviseerde om niet op de aanvraag voor het onderhoud in te gaan: ‘Wij moeten niet betrokken willen raken in een Nederlands onderzoek. Straks wordt er nog een parlementaire enquête naar de zaak-Korff ingesteld en loopt u de kans opgeroepen te worden uw verklaring in het parlement toe te lichten.’

Maar ambassadeur Weislogel heeft door zijn ontmoeting met Korff en de enorme hoeveelheid publiciteit een grote fascinatie voor de zaak ontwikkeld. Hij besloot de aanvraag voor een gesprek off the record te honoreren.

Toen hij net als ambassadeur aan de slag was gegaan, werkte hij volgens het draaiboek dat het Amerikaanse State Department voor beginnende ambassadeurs heeft opgesteld. Het eerste hoofdstuk daaruit spoort de nieuwe ambassadeur aan intensief gesprekken te voeren met sleutelfiguren uit de samenleving, om zo een goed beeld te krijgen wie de Amerikaanse belangen het best kunnen helpen dienen. Zijn voorgangers hadden baat bij een dergelijke aanpak. In kwesties als de politieke steun voor de oorlog in Irak of de militaire aanwezigheid in Afghanistan hadden de oriënterende gesprekken hun waarde in het verleden bewezen.

De ambasadestaf had dossiers aangemaakt met informatie over iedere gesprekspartner. Voor elke bespreking bestudeerde de ambassadeur de notities. In de ontmoetingen verstreekte Weislogel achteloos gedetailleerde feiten. Hardop nadenkend, alsof hij naar woorden zocht, stelde hij van tevoren ingestudeerde vragen. De truc werkte. Zijn gesprekspartners bewonderden zijn kennis van zaken.

‘Heel wat beter dan de kippenboer, de kunsthistorica of de onroerendgoedmagnaat die hem zijn voorgedaan,’ zoemde het rond

in de elitekringen van Nederland. Weislogel concentreerde zich op de zakenwereld, de overheid en de politiek. In hun enthousiasme namen zijn gesprekspartners geen blad voor de mond. Ze stortten hun hart uit, wezen de ambassadeur op tekortkomingen van anderen en prezen zichzelf de hemel in. In korte tijd leerde Scott Weislogel de eigenaardigheden van de Nederlandse samenleving doorgronden. En nu wilde hij achterhalen of er nieuwe ontwikkelingen waren in het onderzoek naar de zaak-Korff. Weislogel negeert de inleidende frasen van Fouali.

‘Het moet frustrerend voor u zijn dat u constant aan uw Marokkaanse achtergrond wordt herinnerd,’ refereert hij aan een passage uit de gespreksnotitie die zijn medewerker hem vanmorgen had gegeven. Hij observeert hoe Redouan Fouali gaat verzitten.

‘Ik ben in Amsterdam geboren, heb er op school gezeten en gestudeerd. En toch wordt me elke dag wel ergens gevraagd hoe ik het in Nederland vind. Alsof ik te gast ben.’ Fouali kijkt de kamer rond, die vol met antieke meubelen staat. Op de schoorsteenmantel staat een protserige vaas met oranje tijgerlelies, die een scherpe geur verspreiden.

Ambassadeur Weislogel trekt een vergelijking met Amerika. ‘Bij ons is dat anders. Amerika is een migrantensamenleving. Iedereen komt wel ergens anders vandaan. Je afkomst is een curiositeit. Niet meer dan dat. In New York, waar ik vandaan kom, worden geregeld parades van Italianen, Ieren, Israëli’s of Sikhs gehouden. De deelnemers willen laten zien dat ze geworteld zijn in Amerika zonder dat ze hun afkomst verloochenen.’

Fouali wil niet te veel tijd verloren laten gaan. Hij heeft een gesprek van een half uur toegewezen gekregen, maar hij is geboeid door Weislogel en vraagt hem naar zijn familiegeschiedenis, die hij overigens al in grote lijnen uit openbare bronnen kent.

‘Mijn vader is in de jaren dertig van de vorige eeuw in Duitsland geboren,’ vertelt Weislogel. ‘We komen uit een geslacht van joodse diamantairs. Mijn grootouders zijn op tijd met mijn vader als jongetje naar New York geëmigreerd. Mijn moeder komt uit een orthodox-joodse familie uit Williamsburgh, in Brooklyn. Ik ben daar geboren.’

Niet alleen Weislogel had zijn huiswerk goed gedaan. Ook Fouali had ter voorbereiding een dossier gelezen, opgesteld door de AIVD, de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst. Nu de joodse wortels van de ambassadeur ter sprake zijn gebracht, is het moment voor Fouali gekomen om zijn troefkaart uit te spelen.

‘Mijn ouders komen uit Fez. Ik ben ook joods, omdat mijn moeder uit een joodse familie stamt. Een oom en een tante van me zijn naar Israël geëmigreerd. Mijn vader was moslim. Het huwelijk van mijn ouders was dus niet vanzelfsprekend. Ze hebben elkaar op de universiteit leren kennen. In Marokko hadden ze geen toekomst, er heerste bovendien enorme werkloosheid. Daarom zijn ze naar Nederland gekomen, waar al enkele neven van mijn vader woonden.’

De twee mannen glimlachen naar elkaar. Weislogel vraagt Fouali hoe het is om jood te zijn in een Marokkaanse familie waarvan een deel moslim is. Hij drukt op een belletje. De butler komt met koffie en thee en grote glazen water met ijsklontjes erin.

‘Voor we verdergaan wil ik een witz vertellen. Luister. Een beroemde rabbijn ligt op sterven. Zijn vrouw zit aan de rand van zijn bed. “Mijn laatste wens is dat ik moslim word.” “Wat zeg je nou?” roept zijn vrouw? “Hoe kun je dat nu doen? Buiten staan allemaal joden die afscheid van je willen nemen! Weet je het zeker?” “Ja,” zegt de rabbijn met zwakke stem. “Dit is wat ik wil.” Enfin, zijn vrouw roept “oj vej”, maar wil toch de laatste wens van haar man honoreren en laat de imam komen. Die neemt plaats aan de rand van het bed en voert een gesprek met de rabbijn over de islam. Uiteindelijk is hij ervan overtuigd dat de rabbijn voldoende van zijn nieuwe religie weet en zegt dan: “Vanaf nu bent u moslim. Welkom in onze gemeenschap. Toch wil ik u wat vragen. Waarom wilt u per se moslim worden?” Zijn vrouw en de imam moeten goed hun best doen om het antwoord van de rabbijn op te vangen, want zijn stem wordt zwakker en hij zal het niet lang meer maken. “Ik ben blij als moslim dood te gaan. Dan is er weer een minder.” Daarna sluit hij zijn ogen en sterft.’

De ambassadeur lacht hard om zijn eigen grap, maar houdt

scherp in de gaten of Fouali de humor ervan kan inzien of dat de kwestie van de twee geloven voor hem te gevoelig ligt. Fouali lacht mee, al is het niet de eerste keer dat iemand hem in een reactie op zijn familiegeschiedenis deze grap over de rabbijn en de imam vertelt.

Het gesprek komt weer op Pieter Korff, het Tweede Kamerlid. De Amerikaanse ambassadeur heeft een sympathie voor zijn gesprekspartner ontwikkeld en wil hem ter wille zijn. Hij gunt Fouali het succes in diens zoektocht naar een oplossing in de zaak-Korff. Fouali belooft de informatie alleen als achtergrondmateriaal te gebruiken.

‘Ik zal er geen formeel rapport van opstellen. Het gaat er mij om Korff als mens te kunnen begrijpen.’

De ambassadeur pakt een dossier van tafel en slaat het open.

‘Van mijn gesprek met Pieter Korff heb ik een verslag gemaakt. Mijn medewerker Gary Long en ik waren samen bij hem op bezoek. Ik geef je mijn notitie niet mee, want die is alleen voor intern gebruik. Maar ik zal je voorlezen wat mijn indrukken waren. Ik heb wat we bespraken een paar weken na de ontmoeting op papier gezet.’

In hanepoten schrijft Fouali in zijn notitieboek ‘Verslag van een bespreking met parlamentslid Pieter Korff, opgetekend door Scott Weislogel, ambassadeur van de Verenigde Staten in Nederland. Vertrouwelijk’.

Korff is een man van begin vijftig die er jonger uitziet. Hij heeft een wat stijf voorkomen. Blond haar, grijzend bij de slapen. Geen enkel teken van kaalheid. Net als andere Nederlanders denkt hij dat hij goed Engels spreekt. Maar hij vertaalt Nederlandse uitdrukkingen letterlijk en heeft die onelegante Nederlandse tongval. Hij houdt een lange verhandeling over de politieke verhoudingen. En passant laat hij doorschemeren op uitnodiging van het State Department graag een rondreis door Amerika te willen maken, waarbij hij aan geeft de Lockheed-fabrieken in Texas te willen bezoeken. Ik heb hem niets toegezegd. Er lopen immers aanvragen van twee van zijn collega's van andere partijen. Niet verteld wie dat zijn, ook al drong

hij daar weinig subtiel op aan. Dan stormt zijn medewerkster zijn werkkamer binnen. Haar ogen staan verwilderd. Hijgend onderbreekt ze ons.

‘De politie staat in de gang, twee rechercheurs. Ze willen per se met je spreken, nu, het heeft haast.’

Ambassadeur Weislogel legt het verslag weg en kijkt Fouali aan.

‘Het gesprek met Korff staat op mijn netvlies gebrand.’

Hij gaat staan, loopt naar de schoorsteenmantel en vertelt verder.

‘Ik zie Korff verbleken. Hij lijkt zich te generen. Ik sta op en zeg dat we ons gesprek een andere keer kunnen voortzetten, maar daar wil hij niets van weten.

“Blijft u vooral zitten. Dit duurt maar even,” gebaart hij.

Twee rechercheurs in burger worden de kamer binnengeleid. Ze lijken te aarzelen wanneer ze Gary en mij op de bank zien zitten. Korff blijft in het midden van de kamer staan, biedt hun geen stoel aan. Alhoewel het Nederlands snel gesproken wordt en ik moeite heb om het gemompel van een van de rechercheurs te begrijpen, kunnen Gary en ik later de grote lijnen van het gesprek reconstrueren.

“We hebben weer een brief onderschept. Ditmaal in de postkamer. Hij is van dezelfde afzender, daar kan geen twijfel over bestaan. De inhoud lijkt sprekend op die van de andere dreigementen,” zegt de oudste van de twee, die duidelijk de leiding heeft.

“Laat eens zien?” vraagt Korff.

“Wilt u dat echt? Het maakt u alleen maar ongerust. Inhoudelijk biedt hij weinig nieuws, op één passage na.”

Korff raakt zichtbaar geïrriteerd.

“Natuurlijk wil ik de brief zien. Het gaat om mijn leven, ik word bedreigd.”

De rechercheur pakt uit zijn tas een plastic map, waarin de dreigbrief en de envelop zijn opgeborgen. Hij legt de map op tafel. Korff zet zijn leesbril op, buigt zich voorover, maar doet plotse ling een stap naar achteren. Vanaf mijn plek op de bank kan ik niet veel zien. Ik zie een groot vel papier met rode krassen erop en

stukken uit een krant die onder elkaar zijn geplakt. Het doet me denken aan een scène uit een ouderwetse Hollywoodfilm, waar in dit soort brieven meestal om losgeld wordt gevraagd.

“Ze worden steeds agressiever van toon,” zegt Korff zacht. “Waar komt die haat tegen mij toch vandaan? Waarom willen ze mij dood?” Terwijl hij dit zegt, kijkt hij mij even aan. Zijn ogen staan wijdopen.

“We brengen de brief zo meteen naar het laboratorium voor onderzoek,” zegt de jongste rechercheur. Er valt een stilte. Korff tuurt naar de brief.

“We vragen u met klem om geen risico’s te nemen. U moet geen uitnodigingen aannemen om in zalen met publiek een toespraak te houden. Of op plaatsen met grote mensenmassa’s komen.”

“Maar dat is belachelijk,” roept Korff. “Snappen jullie dan niets van politiek? Ik ben voor een aantal spreekbeurten ingeroosterd en die ga ik niet afzeggen. Ik laat me niet intimideren. Dit soort dreigementen mag het democratische proces niet beïnvloeden.”

Ik heb sterk de indruk dat deze conversatie al meerdere malen tussen deze drie mannen is gevoerd. Ondanks Korffs felle toon lijkt er een zekere berusting van hem uit te gaan.

“Kijken jullie ook naar andere politieke partijen?” verzucht hij. “Ik heb jullie wat namen van collega’s gegeven. Misschien is dit gewoon een actie om mij te beschadigen.”

“We trekken alle mogelijkheden na. Intussen hebben we persoonsbeveiliging aangevraagd. We hopen dat er binnenkort positief over wordt beslist.”

“Wat houdt dat in?” vraagt Korff.

“Als de aanvraag wordt goedgekeurd, krijgt u twee bewakers die u overdag vergezellen, waar u ook naartoe gaat. ’s Avonds, wanneer u thuis bent, wordt het regime verlicht.”

“Hebt u enig idee wat met deze zin bedoeld wordt?” De oudste rechercheur kucht en wijst dan op een passage in de brief. Korff schudt zijn hoofd.

“Geen flauw idee. Dit slaat nergens op.”

Hij vertelt de rechercheurs zijn programma voor de komende dagen en werkt hen daarna de deur uit.

Hij gaat voor het raam staan en staart voor zich uit. Ik zeg niets en wacht op een teken het gesprek te vervolgen.

“Legio mogelijkheden zijn er,” mompelt hij meer tegen zichzelf dan tegen mij. “Als politicus maak je veel vijanden. In andere partijen, in de regering, zelfs in je eigen fractie, in je eigen partij. En dan natuurlijk bij de mensen die je moet teleurstellen omdat je niet doet wat ze willen. Ik ben ruim vijftien jaar Tweede Kamerlid en nog nooit heb ik zoiets meegemaakt. Het is allemaal door dat verdomde interview gekomen. Het heeft krachten losgemaakt die ik niet kan beheersen. Sindsdien word ik bedreigd.”

Korff kijkt me aan. Er loopt een diepe groef tussen zijn wenkbrauwen, die zijn voorhoofd doormidden klieft. Zijn ogen staan flets. Hij ziet er opeens jaren ouder uit dan toen we het gesprek begonnen.’

Fouali heeft ademloos zitten luisteren, af en toe een trefwoord noterend.

‘Dus Pieter Korff had geen enkel idee wie hem bedreigde?’ vraagt hij de ambassadeur, die weer is gaan zitten.

‘Nee.’ Weislogel pakt het gespreksverslag en leest eruit voor.

En toen stelde hij een vraag die me verraste en die ik in het licht van de gebeurtenissen nooit zal vergeten. Er klonk zo’n wanhoop in zijn stem door.

‘Mocht er iets naars met me gebeuren, wilt u er dan op toezien dat de Nederlandse justitie alles uit de kast haalt om de daders achter de tralies te krijgen?’

Een geheime affaire

Tanja van Dam besluit Redouan Fouali niet op de redactie te ontvangen, maar op de kamer van haar baas, Marjolein van Agtmaal. Marjolein komt pas aan het eind van de middag naar Hilversum.

Tanja had Fouali in het telefoongesprek van een week daarvoor moeten beloven tegen niemand iets over hun afspraak te zeggen.

‘Dat zorgt alleen maar voor onrust en gedoe,’ had Fouali benadrukt. Voor Tanja was zwijgen moeilijk geweest. Ze had een paar vriendinnen en haar moeder in vertrouwen genomen, maar op de redactie had ze haar mond weten te houden. Naarmate de week vorderde, begon ze nerveus te worden. Wat moest ze allemaal over haar contacten met Pieter Korff vertellen? Wat wisten ze al? Wat was relevant en wat niet? Ze begon haar fantasie de vrije loop te laten. Wat voor soort man zou Fouali zijn? En wat een rare naam voor iemand die namens het ministerie van Veiligheid onderzoek doet naar de zaak-Korff. Zou het een schuilnaam zijn? Tijdens de redactievergadering had ze gezegd dat ze met een nieuw onderwerp bezig was en daarvoor op maandagochtend een bespreking had.

‘Waar gaat het over?’ had Marjolein uit belangstelling gevraagd. Ze voelde zich betrap, ook al had ze de vraag kunnen zien aankomen. Ze verzon iets over succesvolle Marokkanen in Nederland, waar ze een item over wilde maken. Marjolein reageerde onaardig op de voor haar kenmerkende manier.

‘Goed nieuws is niet boeiend. Zoek de scherpe randen.’ Daar was het bij gebleven.

Toen de portier belde en zei dat Fouali zich had gemeld, nam ze de lift naar beneden. Ze merkte dat ze gespannen was. Ze kon zich

geen voorstelling maken van Fouali. Hoewel hij accentloos Nederlands sprak en zijn stem aan de telefoon warm en diep klonk, moest ze steeds denken aan de oudere Marokkaanse mannen die in het theehuis bij haar in de buurt werkloos naar Al Jazeera zitten te kijken.

Bij de balie staat een man van rond de dertig in een mooie, lange, loodgrijze jas. Hij doet zijn handschoenen uit en glimlacht.

Wat een witte tanden, wat een mooie ogen, is het eerste wat Tanja opvalt. Ze biedt hem een kop koffie aan, maar hij wil thee. Met twee plastic bekertjes gloeiend heet water gaat ze hem voor naar Marjoleins kamer. Ze verbrandt bijna haar vingers, maar laat niets merken.

‘Mag de deur dicht?’ vraagt Fouali haar en hij lacht ondeugend, waarna hij haar nog eens de bedoeling van het gesprek uitlegt.

Tanja probeert hem niet de hele tijd in de ogen te kijken, maar eigenlijk is dat het liefste wat ze de rest van de dag zou willen doen. Hij hypnotiseert haar. Ze voelt hoe ze bloost. Waarom deed hij de deur dicht?

‘Hoe ben je met Pieter Korff in contact gekomen?’ vraagt Fouali. Hij houdt zijn schriftje op schoot – NOTEBOOK staat er op de gele kaft – en kauwt op het puntje van zijn ballpoint. Tanja kijkt naar zijn korte, zwarte haren en lichtbruine huid. Het kost haar moeite om in gedachten terug te gaan naar de eerste ontmoeting met Pieter Korff.

‘Zijn voorlichter belde destijds naar de redactie en vroeg of we interesse hadden in dat initiatiefwetsvoorstel van hem. “Stuur maar op,” zei ik. Ik heb me vervolgens ingelezen en vond het wel wat voor ons programma. Marjolein was het ermee eens. Ik heb toen exclusiviteit bedongen. Ik herinner me dat we met de datum van de uitzending hebben geschoven omdat er steeds andere items tussendoor kwamen. Uiteindelijk konden we het interview een dag voor de behandeling in de Tweede Kamer brengen. Toen wist ik uiteraard nog niet dat het debat uitgesteld zou worden.’

Tanja vertelt over haar eerste ontmoeting met Pieter Korff. Hij was bijzonder gespannen en veel te vroeg naar Hilversum geko-